

O.H.L.A. na Komárovi

Naše rodina během let zintenzivňuje svoji účast na Komárovi. První ročníky jsme ignorovali, pak jsem několikrát Komára testoval a potom už jsem to nevydržel a přihlásil se na loňský ročník kolem Mácháče osobně. Nakonec jsem s sebou ještě vzal Magdu a náramně jsme si víkend v pro nás neznámé oblasti užili. Letos jsme tedy ještě posílili a vzali s sebou „děti.“

Já jsem se začal intenzivně připravovat v neděli před hrou, kdy jsem se vysekal na kole a způsobil si několik bebiněk. Potom se povedlo Adi při práci s tavnou pistolí spálit ruku a k tomu ještě Ondra hlásil ze svého čundru se Zorkou, že má puchýř a nemůže moc chodit. Nakonec se ale žádné ze zranění neukázalo být smrtelným a na hru jsme odjeli všichni. Do kempu jsme přijeli už v pátek a večer strávili v místním společenském prostoru hraním Letter Jamu. U vedlejšího stolu dělala hluk banda mladistvých u nějaké divoké verze Ducha v koupelně, Malého prince a dalších stolních her. Vyklubal se z nich tým *Spěchej pomalu*, takže jsme se aspoň symbolicky navzájem pohecovali. V nelidských 7 hodin ráno se ukázalo, že v kempu se připravují na odjezd nejméně tři týmy, ale na družbu už nebyl čas. Sbalili jsme se jak hasiči, důstojnost snídaně vzala zasvě a příkrými serpentýnami jsme na poslední chvíli fičeli autem na start. Inu, měli jsme to příliš blízko...

Na startu nestihneme pozdravit se se známými, otevřít pivo, sníst perníky, pořádně zaparkovat - vlastně nestíháme vůbec nic. Otvíráme obálku a někteří z nás dokonce vykazují snahu luštit. Pomalu se ale probouzíme všichni, přichází nápad s vlajkami a Zorka rozpozná z mapy většinu států. Nakonec s nějakými chybějícími písmenky zadáváme *gepard* a odcházíme nejspíše v pozdním středu startovního pole. Pěkná šifra, která dává trochu výhodu mapožroutům, ale co už. Nikoho snad nějak vážně nezdržela.

Dvojka s křestními jmény je na celou hru, tak jdeme a řešíme s Aďou za pochodu. Po nalezení dat v kalendáři z toho začne koukat sedmisegment, ověřujeme, že se vždy jedná o dny v týdnu, ale to už jsme na další šifře. Bohužel jsem si nepřečetl celý text u šifry, takže se nikdo z nás nejde podívat do jeskyně. Šifra samotná nás nezdržuje, je to milý nápad, jenom je to fakt strašně jednoduché. Lamolam by asi potěšil organizátory [Lamolam](#) (neplacená reklama). Tak dál. Po cestě doklepeme svátky, protože napoprvé jsem si samozřejmě v hlavě špatně očísloval sedmisegment a nenapadlo mě to ověřit, protože vycházela v podstatě písmena i tak. Naštěstí máme Ondru, který to opravil a pak už jsme to přečetli správně.

Na čtverce konečně vidíme víc týmů, dokonce některé, které se dají považovat za čelní (třeba *Vepře* nebo *Tadadáče* s kočárkem), takže máme šanci se posunout! Otvíráme šachy, to je téma pro mě a Ondru. Já vidím na první pohled validní mřížku, Ondra v ní střelhbitě nachází koňskou procházku a čte začátek tajenky. Tak šup, pauzák, šup otáčíme, šup, procházíme plynule jezdcem, šup, odcházíme! Efektivita. Pár týmů skutečně necháváme za sebou. Hezký nápad s tím, že koňská procházka může tvořit mřížku a ještě se tak netriviálně opakovat.

Hra nám začíná jít a v lese si sedáme nedaleko *Much, co jedí tuhle hru k snídani* a to znamená, že už jsme fakt dost vpředu. Tohle bude Polák, dokonce je tady kurzívou pořadí znaků. Teď je jenom potřeba odehrát partie. Rozdělujeme si práci - nejhnusnější partie dostává certifikovaný vítěz čehosi v piškvorkách Ondra a partie mu jdou od ruky. My ostatní hrajeme ty jednodušší a za chvíli je po turnaji. Čteme odzadu, ...OLE vypadá na homoli, pak ale už .U.OLE vychází správně KUPOLE. Rozhodčí se při první partii asi ještě rozehrával, protože si nevšiml, že křížek už má vyhráno a přinutil ho udělat ještě jednu trojici. Nevadí, šifra moc pěkná, bavili jsme se hromadně a šlo nám to náramně.

Tak náramně, že cestou na další šifru jsme zabloudili. Naštěstí jsme to zjistili brzo a mohli jsme a nebo nemuseli porušit zákon a krosnout to proti svahu napřímo - tuto otázku nechám nezodpovězenou, žádní svědkové, kteří by nás udali, na šifře nebyli. Takže nejen že naše trestní rejstříky zůstávají čisté, ale taky vedeme! Org je z nás trochu vylekaný a prosí nás, ať zpomalíme. Ale my nemůžeme, Věšák už je nám v patách! Tak si jenom pro formu sedáme, díváme se na cenovky a čteme sněhuláky a už je mi jasné, co dělat. Opět paralelizujeme a po chybě a zbrklém přeskočení písmene (četli jsme KODJ a přeskočili další písmeno, že to bude E) se od ULOVANA dostáváme ke správné *koulované*, která dává smysl i z hlediska tématu šifry a první ze šifry i odcházíme po silnici.

Na kopeček s písmenkovou krychlí tak přicházíme značně unaveni a konečně otvíráme pivo (*to doted' fakt nikdo nepil pivo?*TM) a pořádně i svačiny. Nacházíme pár slov na vyškrtání, vidíme, že jsou použita všechna písmenka, že legenda není seřazená, takže se bude číst. Celkem záhy padne i nápad na krychli a vyškrtáváme v ní. A pak nic. Přicházejí týmy. Orgové fotí a chodí mezi týmy. My pořád nic. Věšák mizí. Aleš mizí. Další týmy mizí. Máme sakra vyškrtanou osmisměrku, tak chceme přečíst zbylá písmena, ne? Frekvenčka zbylých písmen potvrzuje na sto procent, že jde o plynulý český text. Ale nejde to. Ondra se snaží dělat správnou věc - číst směry legendy, ale podle arbitrárního mapování na abecedu. Aďa objevuje, že škaredá písmena jsou vždycky na kraji. Nedokážeme ale tyhle dva poznatky dát dohromady. Jdu si odskočit mezi skály, abych přilákal nové nápady. Orgové nás okukují, myslí si asi, že už bychom to měli vyluštit. Další týmy odcházejí. Najednou v nějakém ze svých rozpisů vykukávám autisticky "SLOVAPISMENA," tak si sedáme, opravujeme všechny chyby ve vyškrtávání a čteme správně mezitajenku. Já nejsem moc zorientovaný, ale Ondra přesně tohle už dělal, takže si jenom přemapuje směry a za moment už čteme společně a můžeme se balit. Uff, tohle bylo těsně. Krásně čistá šifra a určitě šla dát i bez té mezitajenky (a rychleji!), ale trochu jsme si holt seděli na vedení. Asi za to může to pivo, nebo co. No nic, kráčíme dál, bavíme se o tom, jestli ještě držíme první desítku, nebo ne, a jsme zvědaví na další šifru. Přesun po vrstevnici mezi stromy a skalami je překrásný, užíváme si to.

Přicházíme na pěšinku obsazenou zhruba tak desítkou týmů, tak top ten jsme zřejmě neudrželi a vypadá to těžké. Stíháme a skládáme značkostěn, mezitím nacházíme značky na fotkách. Zatím všechno vypadá krásně. Nacházíme cestu od krávy ke krávě, i když několikrát minut trvá, než si tu cestu ujasníme a vyjde nám správně. Tak jak to číst? Binárka? Mohla by být, ale není jak označit trojúhelníky, protože by to vždycky vedlo na nějaké vynucené jedničky. Otvírám další pivo - zase ta samá chyba! Tak by to mohla být trojkovka! Jedna značka se použije jako vchod, druhá jako východ a tři zbývající se přečtou od vchodu dokola. Třeba podle

toho, kterou stranou přiléhají k fotce? Tohle by bylo trochu složitě na sestavení, ale viděli jsme horší věci. Jenomže nic z toho nevychází, ani jedním mapováním. Tak co kdyby se značky četly podle toho, jestli se na fotkách dané situace nachází, nebo ne? To je ono! Jsem svým skvělým nápadem tak unesen, že mě nepustí až do konce luštění téhle šifry. Marně zkoušíme všechny možnosti několikrát. Marně mi Magda říká, že je potřeba zkusit něco jiného, že tohle nevychází. Já trvám na tom, že když tam jsou dvě práce na silnici a že si dokonce dali práci, aby tam byly dvoje děti, z nichž jedny na přechodu, a dva přechody, z nichž je jeden s dětmi a druhý s kruhovým objezdem, tak to tam musí být kvůli něčemu. Uvažujeme, jestli serpentýny můžou být stoupání, zatáčka, dvojité zatáčky, nebo všechno z toho. Jestli za přechodem je křižovatka, zatáčka, nebo nic. Zorka má značky v aplikaci, takže nengooglíme. Kdo by taky googlil, když jsme několikrát upozorňováni, že na trase bude signálu jako šafránu?

Tady si trochu zanádvám na šifru a pak už přestanu:

- Proč jsou na fotce přechodu děti, když se nepoužijou?
- Proč je na fotce kruháče přechod, když se nepoužije?
- Proč se na šifře s loženými pětiúhelníky a trojúhelníky čtou zrovna kódy značek a ne binárka, trojkovka, rastr?
- Proč musím v lese na skále googlit věci, které nikdo nemůže vědět z paměti?
- Hlavně, proč se tohle všechno děje na Komárovi, který má vždycky tak značkově nezávadné šifry?

Tak, přestávám.

Tady holky ještě nespí

Na šifře pořád to samé. Nic nám nevychází, hledáme nové nápady. Já už bych helpoval a vzdal to, stejně čelo už nedoženeme, ale Ondra s Adou jsou sveřepí. Pořád dokola začínají u krávy a snaží se přečíst KOD, HESLO, vůbec nějaká písmenka, která můžou být za sebou, buší do šifry hlava nehlava. Nechtějí brát nápovědu, když už jsme se dostali tak daleko. Když už jsme vedli. Mám z nich radost, ale ta nám na další šifru nepomůže. Magda se Zorkou usínají, nevypadá to dobře. Nakonec už jsem tak zoufalý, že i "děti" povolím a ten help stříháme. No. Jsme ze šifry otrávení, ale dolušťujeme. Míjí nás Tom Kuča s týmem *sakrblé*, z krátké konverzace je jasné, že taky stříhali. No nic, jdeme dál. Už nemám v batohu žádné pivo, takže tuhle chybu už neuděláme. Za to ale brzo budeme mít dost žízeň.

Tady jsme s Ondrou měli plán, že ostatním utečeme a zaluštíme si spolu než přijde tata, když jsme předtím luštili jenom půl hodiny marně. Po cestě mi Ondra vyprávěl o Potrati, a vysvětluje mi proč na to teda někdo chodí, když se na to po jeho děsivém popisu šifer zeptám, což pak vede k tomu, že nám tata v autě dává přečíst [reportáž od Tondy Hanuše](#), doporučuju. Plán nám s Ondrou nevyšel kvůli upřesnítku :(. Přesun opět stojí za to, šnerujeme si to mezi skalami nahoru dolů, až k tábořišti, kde si nečtu upřesnítko, takže chvilku se zdržujeme. Na místě ale Ondra po ohmatání téměř prázdné obálky zavelí "*na stojáka*," tak si nesedáme, objevujeme prvky a slova, obdivujeme hezký způsob čtení. Dávají nám zabrat hlinité opakování

a rozsudek fluoritů (kdo neměl FAKT, ať hodí kamenem), ale prakticky nás to nezastavuje na více než minutku. Ještě se nás ptá příšedší tým, jestli nevíme, kam hra pokračuje, že by šli do hospody. Neprozrazujeme, to se nesmí, ale svým odchodem směrem pryč od hospody jím ukazujeme, že si na pivo ještě budou muset počkat. My bohužel taky, přestože po cestě je taky restaurace. Tam ale obsluhují jen ty, co se přišli najíst. Naštěstí Magda zjišťuje, že mají pro potulné žízňivce kohoutek, kde si lze napustit vodu, takže tým zachraňuje od jisté smrti.

Jdeme podél jezer dál, vzdalujeme se od svého bydliště v kempu. Na rozcestí otevíráme desítku a Ondra hlásí, že to vypadá jako loňská desítka. Pozorný čtenář ví, že Ondra loni nešel, ale...

...a samozřejmě doporučuju **projít šifry z minulých ročníků**, když se teď dívám na loňské šifry, tak nechápu, jak jsme je vlastně vyluštili, je to těžké jak prase (brali jsme s @Magdalena Valášková nápovědy na 5 a 10, takže tam **budeme potřebovat pomoc od mládeže** :-))
<https://kokorinskykomar.cz/2022/sifry>

Aug 14, 2023, 12:13 PM

...studoval poctivě! Barevní komáři na barevném pozadí vypadají, že mají každou barvu jinou. Přemýšlím nahlas o tom, že asi sousední komáři nemůžou mít stejnou barvu na stejném místě. Ondra ale mezitím přichází na správný způsob - latinský čtverec. Rozděluje se na "dospělé" a "děti" a závodíme, kdo logickou úlohu dořeší dřív. Nezdá se mi, že jsme s Magdou nějak zaháleli, doplňovali jsme se a šlo nám to od ruky. Bohužel jsem zvolil nešťastně barvy fixů pro dobarvování a vytištěná žlutá vypadala jako moje hnědá a vytištěná hnědá (překřtěná "děti" na *grckovou*) nevypadala jako nic. "Děti" si každopádně s tímto abstrakčním úkrokem poradili líp a dali nám na frak. Na konci už společně v jejich kopii šifry doskreblujeme písmenka a uháníme vstříc předposlední šifře.

Sedáme si v zatáčce kousek od dalšího týmu a pouštíme se do obrázkové šifry. Za chvíli je jasné, že hledáme kapely a jejich písničky. Věci jako Tři sestry: Zelená nebo Lucie Bílá: Láska je láska jsou jasné hned, jiné jako Čtyři slunce nebo Svařák musíme googlit, MIG 21 nakonec spojíme bez znalosti písničky. Někdo (Ondra?) navrhuje číst Braila, vypadá to dobře, jenom já čtu špatně. Vyjde mi KOSTEL AL (jak říkal Aleš v cíli - jasná *mešita*), což je nějaká zrada. Opravuju na *kostival* a můžeme se posunout.

Na vyhlídce na Jestřebických pokličkách posílám pro šifru sebe, protože si chci ještě před cílem užít výhled a protože už o nic moc nejde.

Věřím týmu, že to dá beze mě, tak shora jen posílám kód a kochám se výhledem. Pokochán se vydávám na cestu dolů, Aďa už mi volá, že to mají a mám pohnout. Šikulky. Překotně seskakuju posledních pár výškových metrů, balíme se a jdeme do cíle. Cestou nás ještě předbíhá půlka týmu *Hlavně se nezranit*, tak ať si to vítězství o čtyři minuty užijou. My máme splněno, krásně jsme se prošli, puchýře i odřeniny v rámci možností drží. Je pěkně, voda z restaurace nám zbyla a my jdeme do hospody.

Cíl! Z názvů obálek zadáváme lehkoruče *malta*, je to samozřejmě špatně. Myslel jsem si *beton*, ale raději to ještě dogoogluju. Dokončili jsme! Kupujeme spoustu piva a limonád a nějaké to jídlo, bavíme se s ostatními týmy a orgy. Vyhlášení jsme nestihli, ale nevádí. Jarda obětavě organizuje odvoz Magdy na start, kde máme auto. Tímto děkuju Jardovi a *Zvířátkám* a samozřejmě i Magdě, že vydržela bez (ehm, většího než malého množství) alkoholu a ušetřila naše nohy při dalších přesunech. Pak si necháme od Jardy poradit skvělou hospodu V Ráji v Ráji a docpáváme se výbornou večeří, luxusním zákuskem a dalšími pivy.

V kempu už není moc síly, tak už jen u trošky piva hrajeme pár kol Dobble a polomrtví se kácíme do stanů.

V neděli se cestou do Brna ještě stavujeme na písčném přesypu.

Nádherný víkend na Kokořinsku, odteď budeme dělat všechno pro to, abychom Komára neminuli. Až na jednu šifru, která se nám moc nelíbila, byly všechny ostatní super, pohostinnost orgů byla opět perfektní, perníčky a čajem na startu počínaje a organizací cíle konče. Děkujeme a těšíme se na příště!

Sepsal Petr, Aďa, Zorka